

Trečiadienis. Atpirkti kartu su Kristumi

Jėzus Kristus mus atpirko ir išvadavo iš nuodėmės, visų blogybių šaknies. Iš meilės Kristui kenčiamo skausmo bendraatperkamoji vertė. Jėzus Kristus atėjo nešti mums išganymą. Visi kiti gėriai turi būti pajungti amžinajam gyvenimui. Kiekvienam žmogui taikomi nuopelnai, kuriuos Kristus įgijo ant Kryžiaus. Bendraatpirkimo būtinybė. Atpirkimas ypatingu būdu sudabartinamas per šventąsias

Mišias. Bendraatpirkėjai su Kristumi.

2025-04-02

I. Dievas mus perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę, o Sūnuje mes turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą¹.

Atpirkti reiškia išvaduoti per išpirką. Atpirkti belaisvį reiškė sumokėti už jį išpirką, norint grąžinti jam laisvę. *Iš tiesų sakau jums*, – tai Jėzaus Kristaus žodžiai šios dienos Mišių Evangelijoje, –*kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas²*. Po gimtosios nuodėmės mes buvome tarsi kalėjime, buvome nuodėmės ir demono vergai ir negalėjome pasiekti Dangaus. Jėzus Kristus, tobulas Dievas ir tobulas Žmogus, užmokėjo išpirką savo Krauju, pralietu ant Kryžiaus. Su kaupu

atlygino skolą, Adomo užtrauktą padarant gimtąją nuodėmę, ir visų asmeninių nuodėmių, jau padarytų žmonių ir padarysimų iki laikų pabaigos, skolą. Jis – mūsų Atpirkėjas, o Jo darbas vadinamas Atpirkimu ir Išvadavimu, nes tikrai mums pelnė Dievo vaikų laisvę³.

Jėzus Kristus išvadavo mus iš nuodėmės ir taip išgydė visų negandų šaknį; šitaip padarė įmanomą visuminį žmogaus išvadavimą. Dabar visą savo reikšmę įgauna psalmės, kuria šiandien Bažnyčia meldžiasi Valandų liturgijoje, žodžiai: „*Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo?* Viešpats mano šviesa ir išgelbėjimas, tad ko turėčiau bijoti? (...) Nors ir kariuomenė apgultų mane, mano širdis nebijotų; nors ir karas man būtų paskelbtas, net tada pasitikėčiau“⁴. Jei nebūtų išgydytas blogis savo šaknyje, kuri yra nuodėmė, žmogus niekad negalėtų

būti tikrai laisvas ir jaustis stiprus prieš blogį. Pats Kristus norėjo savanoriškai kentėti skausmą ir gyventi neturtingai, kad parodytų mums, jog fizinis blogis ir materialių turtų stoka nėra tikros blogybės. Yra tik vienas tikras blogis, kurio turime bijoti ir su Dievo malone atmesti: tai nuodėmė⁵; tai giliausia vergovė, tai vienintelė nelaimė visai žmonijai ir kiekvienam žmogui konkrečiai.

Kitas blogybes, kurios kamuoja žmogų, įmanoma įveikti – iš dalies šiame gyvenime ir visiškai kitame – tik remiantis išvadavimu iš nuodėmės. Dar daugiau, fizinės blogybės – skausmas, liga, nuovargis, – jei pakeliamos dėl Kristaus, pavirsta žmogui tikrais lobiais. Tai didžioji Kristaus padaryta revoliucija, kurią galima suprasti tik maldoje, su tikėjimo teikiama šviesa. „Štai išvardinsiu tau, kokie yra žmogaus turtai žemėje, kad jų nepažiopsotum: alkis, troškulys,

karštis, šaltis, skausmas, negarbė, vargas, vienatvė, išdavystė, šmeižtas, kalėjimas...“⁶.

Todėl šiandien galime pasitikrinti, ar iš tiesų skausmą, fizinį ar moralinį, laikome lobiu, vienijančiu mus su Kristumi. Ar esame išmokę pašventinti jį, ar, priešingai, skundžiamės? Ar mokame greitai ir romiai pasiūlyti mažus numatytus apsimarinimus ir tuos, kurie atsiranda dienos bėgyje?

II. Valandų liturgija šiandien skelbia: *Vultum tuum, Domine, requiram:* Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau⁷. Dievo kontempliacija pasotins mūsų laimės troškulį. Ir tai įvykspabudus, nes gyvenimas yra tarsi sapnas... Su juo jį daug kartų lygina šventasis Paulius⁸.

*Mano karalystė ne iš šio pasaulio, yra sakęs Viešpats. Todėl kai skelbė: Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apščiau jo turėtų⁹, nekalbėjo apie žemišką patogų ir be sunkumų gyvenimą, o apie amžinąjį gyvenimą, kuris prasideda jau šiame. Atėjo išvaduoti mūsų daugiausia iš to, kas mums trukdo pasiekti galutinę laimę: iš nuodėmės, vienintelės absoliučios blogybės, ir nuo pasmerkimo, į kurį veda nuodėmė. *Jeį Žmogaus Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi*, sako Viešpats šios dienos Evangelijoje¹⁰. Taip pat taip mums davė galimybę įveikti kitus nuodėmės padarinius: engimą, neteisybes, beprotiškus ekonominius skirtumus, pavydą, neapykantą..., arba su džiaugsmu iškęsti juos dėl Dievo, kai jų neįmanoma išvengti.*

Gyvenimas, kurį mums pelnė Kristus, yra toks vertingas, kad jam turi būti pajungtos visos žemiškos gėrybės. Jokiu būdu tuo nenoriu pasakyti, kad

mes, krikščionys, turime likti pasyvūs skausmo ir neteisybės akivaizdoje; priešingai, kiekvienam pridera, išlaikant šią visų kitų gėrybių subordinaciją absoliučiam žmogaus gėriui, priimti įsipareigojimą, gimusį iš artimo meilės ir kartais iš teisingumo, – padaryti pasaulį žmoniškesnį ir teisingesnį, pradedant nuo įmonės, įstaigos, kurioje dirbame, didelio miesto kvartale ar kaime, ten, kur esame.

Kaina, kurią Kristus užmokėjo už mūsų išpirką, buvo jo paties gyvybė. Taip Jis mums parodė nuodėmės rimtumą ir tai, kiek kainuoja mūsų amžinasis išganymas, ir priemones jam pasiekti. Šventasis Paulius taip pat mums primena: *Iš tiesų esate brangiai nupirkti*. Ir tęsdamas kaip išvadą priduria: *Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!*¹¹ Bet ypač Viešpats norėjo eiti taip toli todėl, kad parodytų mums savo meilę – juk niekas neturi

didesnės meilės, *kaip gyvybę už draugus atiduodąs*¹², nes gyvybė yra daugiausia, ką gali atiduoti žmogus. Kaip tik tai Kristus padarė dėl mūsų. Nepasitenkino tuo, kad tapo vienu iš mūsų, bet panoro atiduoti savo gyvybę kaip išpirką, kad mus išgelbėtų¹³. „Dievas mus perkėlė į savo mylimojo Sūnaus karalystę. O jame mes turime atpirkimą (jo Kraują), nuodėmių atleidimą“¹⁴. Bet kuris žmogus gali pasakyti: *Dievo Sūnus pamilo mane ir paaukojo save už mane*¹⁵.

Kiekvienas iš mūsų šiandien galime paklausti: Kaip aš vertinu malonės gyvenimą, kurį Golgotoje man laimėjo Kristus? Ar imuosi priemonių jam plėsti: sakramentų, maldos, gerų darbų? Ar vengiu progų nusidėti, ryžtingai nuolat kovodamas prieš juslingumą, puikybę, tingumą...? *Iš tiesų sakau jums: kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas...*

III. Tariama Kristaus „nesėkmė“ ant Kryžiaus pavirsta džiugiu atpirkimu visiems žmonėms, kai jie to nori. Dabar mes gausiai gauname tos Jėzaus meilės ant Kryžiaus vaisių. „išgelbėjimo darbas ir toliau vyks žmonijos istorijoje, kurioje veikia ir blogis“¹⁶, viduryje mūsų pamiršimų bei neigimų – ir mūsų pilno meilės atsiliepimo.

Gavėnia – geras laikas atminti, kad Atpirkimas tebevyksta diena po dienos, ir sustoti pamąstyti momentais, kai jis tampa aiškiausias: „Kada tik ant altoriaus atnašaujama kryžiaus auka, kuria „jau yra paaukotas mūsų velykinis Avinėlis, Kristus“ (1 Kor 5, 7), vykdomas mūsų atpirkimo darbas“¹⁷. Kiekvienos Mišios turi begalinę vertę; jų vaisiai kiekviename tikinčiajame priklauso nuo asmeninių nuostatų. Su šventuoju Augustinu Mišių atžvilgiu

galime sakyti, kad „neleidžiama mylėti baugščia meile (...), tad turite įsidėti sau į širdį ir nešioti joje Tą, kuris dėl jūsų mirė prikaltas prie Kryžiaus“¹⁸. Atpirkimas įvyko vieną kartą per Jėzaus Kristaus Kančią, Mirtį ir Prisikėlimą, ir sudabartinamas kiekviename žmoguje, ypač stipriai tada, kai giliai dalyvauja Mišių Aukoje.

Atpirkimas taip pat vyksta, kitaip nei minėtu būdu Mišiose, kiekviename mūsų vidiniame atsivertime, kai atliekame gerą Išpažintį, kai pamaldžiai priimame sakramentus, kurie yra tarsi „malonės latakai“. Skausmas, aukojamas kaip atsiteisimas už mūsų nuodėmes – kurios nusipelno kur kas didesnės bausmės, – už mūsų ir viso pasaulio amžinąjį išganymą, mus taip pat daro bendraatpirkėjais su Kristumi. Tai, kas buvo nenaudinga ir pražūtinga, tampa neišmatuojamos vertės. Ligonis ligoninėje, motina,

susidurianti su problemomis, kurios iš pažiūros pranoksta jos jėgas, žinia apie nelaimę, kuri mus giliai sužeidžia, kliūtys, su kuriomis susiduriame kasdien, apsimarinimai, kuriuos darome, tarnauja pasaulio Atpirkimui, jei juos sudedame ant patenos, kartu su duona, kurią kunigas aukoja per šventąsias Mišias. Mums gali atrodyti, jog tai labai maži dalykai, nesvarūs, tarsi vandens, kurio kunigas truputį įpila į vyną per Atnašavimą, lašai. Nepaisant to, lygiai kaip šie vandens lašai jungiasi prie vyno, kuris virs Kristaus Krauju, taip ir mūsų taip paaukoti veiksmai Dievo akyse įgis didžiulę vertę, nes juos prijungėme prie Jėzaus Kristaus Aukos. „Nusidėjėlis, kuriam atleista, pajėgus savo fizinį ir dvasinį apsimarinimą, norėtą paties ar bent priimamą, jungti su Jėzaus, davusio jam atleidimą, kančia“¹⁹. Taip tampame bendraatpirkėjai su Kristumi.

Kreipkimės į Mergelę, kad išmokytų mus gyventi savo kaip bendraatpirkėjų su Kristumi pasaulimą kasdieniame gyvenime. „Ką jautei, Viešpatie, matydama savo Sūnų tokioje padėtyje? – klausiamo jos nuoširdžioje savo maldoje. – Žvelgiu į tave ir nerandu žodžių tavo skausmui išsakyti. Bet suvokiu matydamas, kad tavo Sūnui to reikia, suprasdamas, kad to reikia mums, tavo vaikams, tu viską priimi nedvejodama. Tai dar vienas „tebūna“ tavo gyvenime. Naujas būdas priimti *bendraatpirkimą*. Ačiū, mano Motina! Duok man šią ryžtingą atsidavimo, visiško savęs pamiršimo nuostatą. Kad sielų akivaizdoje, iš tavęs sužinojus, kiek atsieina *bendraatpirkimas*, viskas man atrodo maža. Bet nepamiršk išeiti manęs pasitikti kelyje, nes vienas nemokėsiu eiti pirmyn“²⁰.

1 Kol 1, 13–14.

2 Jn 8, 34.

3 Plg. Gal 4, 31.

4 Ps 27.

5 Plg. Šv. Chosemarija, Kelias, 386.

6 Šv. Chosemarija, Kelias, 194.

7 Ps 27.

8 Plg. 1 Tes 4, 14.

9 Jn 10, 10.

10 Jn 8, 36.

11 1 Kor 6, 20.

12 Jn 15, 13.

13 Plg. Gal 2, 20.

14 Gal 1, 13–14.

15 Gal 2, 20.

16 Šv. Chosemarija, Kristus eina pro šalį, 186.

17 Vatikano II Susirinkimas, Konst. Lumen gentium, 3.

18 Šv. Augustinas, Apie šventąją mergystę, 55.

19 Šv. Jonas Paulius II, Apašt. parag. Reconciliatio et Paenitentia, 31.

20 M. Montenegro, Vía Crucis, Palabra, 3–as leid., Madridas 1976, IV.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/treciadienis-atpirkti-kartu-
su-kristumi/](https://opusdei.org/lt-lt/article/treciadienis-atpirkti-kartu-su-kristumi/) (2026-04-03)